

מ"ת (חיפה) 71473-11-24 - מדינת ישראל נ' פלוני

מ"ת (חיפה) 71473-11-24 - מדינת ישראל נ' פלוני שלום חיפה

מ"ת (חיפה) 71473-11-24

מדינת ישראל

נגד

פלוני (עציר)

בית משפט השלום בחיפה

[08.12.2024]

כבוד השופט בוריס שרמן

החלטה

זוהי בקשה למעצר עד תום ההליכים המשפטיים.

1. לפי עובדות כתב האישום, המשיב נשוי למתלוננת מזה כארבע שנים וחצי ולשניים ילדה משותפת בת שנתיים וחצי. השניים מתגוררים בנפרד. המתלוננת והבת גרות בבית הוריה של המתלוננת ב..., בעוד המשיב גר מחוץ ל... בהתאם לצו ההגנה שהוצא נגד המשיב ביום 27/10/24 נאסר עליו בין היתר להגיע לדירת מגורי המתלוננת או להימצא במרחק של 200 מ' מהדירה, לנהוג באלימות פיזית או מילולית כלפי המתלוננת ובני משפחתה ולהטריד את המתלוננת ובני משפחתה בכל דרך ובכל מקום, לרבות הטרדה טלפונית.

נטען, כי בין הימים 12/11/24-23/11/24 התקשר המשיב לטלפון נייד של מתלוננת 91 פעמים ממספר חסוי בניגוד לצו ההגנה. ביום 23/11/24 בצהרים המשיב התקשר ממספר חסוי לטלפון הנייד של המתלוננת בדרישה לראות את הבת והודיע כי בכוונתו להגיע לראות אותה. המתלוננת מסרה למשיב כי עליו לטפל באישור על מנת לראות את הבת. בהמשך אותו היום המשיב הגיע למקום מגורי המתלוננת. כשהמתלוננת והבת יצאו מהבית ביחד עם אמה ואחותה של המתלוננת, הבחינו במשיב עומד מולן. המשיב אמר למתלוננת כי יוריד אותה ואת אחיה, כי ייקח ממנה את הבת בכח וישרוף את הרחוב שלהם.

עוד נטען, כי ביום 26/11/24 בתחנת משטרת חיפה איים המשיב על המתלוננת באומרו לשוטרת כי ישחט את המתלוננת על מה שהיא עושה לו, יראה לה מה זה כי ככה היא לוקחת את הילדה שלו ממנו.

למשיב יוחסו עבירות של הפרת צו בימ"ש שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), שתי עבירות של אימים לפי סעיף 192 לחוק והטרדה באמצעות מתקן בזק, לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982.

2. בבקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים נטען כי בידי המבקשת ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב בכתב האישום. עוד נטען כי מהראיות עולה מסוכנותו של המשיב למתלוננת: המשיב מתעלם מהחלטות שיפוטיות ונוהג באלימות כלפי המתלוננת כאילו הייתה רכוש. לשיטת המבקשת, "הכתובת על הקיר" ולא ניתן ליתן אמון במשיב. לחובת המשיב הרשעות קודמות, לרבות בעבירות הפרת הוראה חוקית, איומים ואלימות במשפחה, והוא ריצה תקופות מאסר בעברו. בנסיבות אלה קמה עילת מעצר שעניינה מסוכנות המשיב למתלוננת, ואף מתקיימת חזקת מסוכנות סטטוטורית נוכח היות המתלוננת זוגתו של המשיב. בנוסף מתקיימת עילת מעצר נוספת שעניינה חשש לשיבוש הליכי משפט בדרך של השפעה על עדים. המבקשת מפנה לפסיקה התומכת בטענותיה.

3. בטיעוניו הכתובים ובדיון חלק ב"כ המשיב על קיומן של ראיות לכאורה ועל קיומה של עילה למעצר עד תום ההליכים. בפרט, נטען כי בשיחה למוקד 100 המתלוננת לא הזכירה איום "להוריד אותה ואת אחיה" ולשרוף את הרחוב. כל שטענה, שהמשיב אמר לה שייקח את הילדה בכח, מה שלא מהווה איום לשיטת ב"כ המשיב, ויתר דברי האיום נולדו בהמשך, במטרה לגרום למעצרו של המשיב. עוד נטען כי לפני שהגיע לחיפה, התקשר המשיב למשטרה מספר פעמים במטרה לקבל סיוע בהסדרת פגישתו עם הבת, והדבר מלמד על היעדר כוונה לפגוע במתלוננת או להפר צו שיפוטי. נטען, כי גירסת המתלוננת אינה ראויה לאמון בין היתר בשל כך שהמתלוננת נהגה בעבר באלימות כלפי אמו של המשיב. באשר לאיומים בתחנת משטרה, נטען כי המשיב הכחיש אמירת הדברים. לשיטת ב"כ המשיב, המשיב נהג בתום לב בכך שיצר קשר עם המשטרה וביקש סיוע ורק לאחר שסורב הגיע לקרבת המקום על מנת לפגוש את הבת. עוד נטען כי לא הוכח שהמשיב התקרב לדירת המתלוננת למרחק של פחות מ-200 מ'.

4. ב"כ המבקשת טענה בדיון, כי ריבוי ההתקשרויות של המשיב למתלוננת הינו הטרדה לשמה, והדבר לא רק מהווה הפרה של צו שיפוטי, אלא גם עבירה פלילית בפני עצמה. לעניין מסוכנותו של המשיב, הפנתה לחקירותיו שם אישר כי קיבל את הצו. באשר להתקשרויות עם המשטרה ביום הגעת המשיב לחיפה, נטען כי המשטרה הבהירה למשיב במפורש שאין לו אישור להיכנס לחיפה וההתקשרות למשטרה אינה מהווה אישור, ולמרות זאת המשיב בחר להגיע לחיפה ואף הגיע לביתה של המתלוננת בניגוד לאיסור מפורש בצו ההגנה. ב"כ המבקשת מפנה לאיומים המפורשים והברורים העולים מהודעות המתלוננת ומזכר השוטרת. לטענתה, לנוכח התנהלות המשיב לא ניתן לתת בו אמון בסיסי המאפשר שחרור לחלופה.

דיון והכרעה

5. לאחר שעיינתי בתיק החקירה ושקלתי את טיעוני הצדדים, סבורני כי קיימות ראיות לכאורה להוכחות המיוחס למשיב בכתב האישום ואף מתקיימות עילות למעצר המשיב עד תום ההליכים נגדו. להלן אנמק את מסקנתי.

6. כידוע, "במסגרת בחינת מכלול הראיות בתיק, מורה ההלכה הפסוקה כי, ככלל, יש לבחון את קיומן של ראיות לכאורה, בשלב זה של ההליך, על פי מבחן "אם נאמין". על פי מבחן זה, בעת בחינת קיומן של ראיות לכאורה, על בית המשפט לשאול עצמו אם בהינתן שיאמין לראיות התביעה כפי שהן מובאות בפניו, יהיה בהן כדי להביא למסקנה שהנאשם ביצע את המיוחס לו... לכלל האמור יש חריג המתייחס לנסיבות בהן בית המשפט מוצא בראיות, כבר בשלב הבדיקה לכאורה, סתירות ופרכות מהותיות וגלויות לעין המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה" (כב' השופט י. כשר בבש"פ 4496/24 פלוני נ' מדינת ישראל, החלטה מיום 21/7/24, פסקה 27). לאחר עיון בכלל הראיות שבתיק החקירה, סבורני כי מקרה זה אינו חריג, וב"כ המשיב לא הצביע על סתירות ופרכות, לא כל שכן "מהותיות וגלויות לעין". בנסיבות אלה יש ליתן לראיות המבקשת מלוא המשקל הלכאורי.

7. בבסיס ראיות המבקשת אכן מונחת גרסתה של המתלוננת. אלא שלא מדובר בראיה יחידה. גרסתה של המתלוננת עקבית, ולא מצאתי בה פרכות או סתירות משמעותיות. החל מהודעתה הראשונה שנמסרה במקום האירוע לסיירים, המתלוננת מתארת באופן מדויק את האיומים (הברורים למדי, בניגוד לטענת הסניגור) שהשמיע המשיב במהלך האירוע. הודעת המתלוננת נתמכת בעדות אמה שמתארת אירוע באופן דומה מאד ואף חוזרת על תוכן האיומים. לא התעלמתי מכך שאחותה של המתלוננת לא שמעה את דברי האיום, אך האחות מסבירה זאת בכך שלא הקשיבה, וזמן קצר לאחר שהמשיב החל לקלל את המתלוננת ואת משפחתה, נכנסה הביתה.

באשר לכך שהמתלוננת לא מסרה את דברי האיום בצורה מדויקת בשיחתה למוקד 100 ובשל כך גרסתה לא ראויה לאמון - לא מצאתי ממש בטענה זו. המתלוננת לא התבקשה לספר לפרטי פרטים על האירוע ומסרה את האיום המשמעותי ביותר מבחינתה - האיום לקחת את בתה בכח. היא לא נשאלה מהו התוכן המדויק של האיום, ולא מצאתי סתירה כלשהי בין דבריה למוקדנית לבין הודעותיה המאוחרות (ראה תמליל לז).

האיום הנוסף שהשמיע המשיב - בתחנת המשטרה - תועד במזכר ע"י שוטרת שנכחה במקום (מזכר מד). הגם שהמשיב הכחיש את אמירת הדברים, לא מצאתי סיבה כלשהי לפקפק בדברים שהשוטרת שמעה בשלב זה של ההליך הפלילי.

8. באשר לעבירות נוספות המיוחסות למשיב - הפרת צו ההגנה והטרדה באמצעות מתקן בזק - מעיון ברשימת שיחות יוצאות מהטלפון הנייד של המשיב לטלפון הנייד של המתלוננת (מזכר ל ותדפיס שצורף אליו) עולה תמונה ברורה של הטרדה מאיימת. כך, ביום 15/11/24 בלבד המשיב התקשר למתלוננת 36 (!) פעמים, לרבות חיוג בשעה 02:29 בלילה, 11 חיוגים בין השעות 08:44-09:06 ו-16 חיוגים בין השעות 18:46-18:17. חלק מהשיחות נענו, כאשר לטענת המתלוננת המשיב שתק, לא הזדהה וכלל לא דיבר. המשיב הכחיש בחקירתו הראשונה את ההתקשרויות ובהמשך טען כי התקשר כי רצה להיות בקשר עם הבת. לא הוטח בו כי שתק בשיחות שנענו. אעיר כי העובדה שהמתלוננת חסמה את הטלפון של המשיב לא מקנה לו זכות להתקשר אליה באופן חסוי עשרות פעמים, בשעות היום והלילה. רצונו להתעדכן בשלום הבת מובן, אך הדרך שהוא בחר בה - אסורה הן על פי החוק והן מכוח צו ההגנה.

גם לגבי הגעת המשיב למקום מגורי המתלוננת, מהודעותיהן של המתלוננת, אמה ואחותה עולה בבירור כי המשיב הגיע למרחק הקטן משמעותית מ-200 מ' מבית המתלוננת. הגם שלא בוצעה מדידה מדויקת, עולה מהראיות שהמשיב הגיע למרחק קצר מאד מהבית (ראה דוח פעולה לב ותמונות לא שמלמדות על מרחק של עשרות מטרים בודדים; ראה גם סרטון מצלמת אבטחה בו ניתן להבחין במשיב ובמתלוננת יחד - קובץ 18, דוח צפייה מו). להשלמת התמונה אציין כי דווקא המשיב אינו עקבי בגרסאותיו. לדוגמה, הוא מכחיש התקשרויות למתלוננת ואחר כך מאשר אותן, מכחיש שידע על צו ההגנה ואחר כך טוען כי הצו הוקרא לו פעמיים ע"י השוטרים, טוען שמעוניין בהמשך הזוגיות עם המתלוננת ובהמשך אומר כי רוצה להיפרד, ועוד.

9. כפי שהעיר כב' השופט ע. גרוסקופף בעמ"ז 27825-08-24 פלונים נ' מדינת ישראל (החלטה מיום 27/8/24, פסקה 6), "שאלת אמינות המתלונן, והאפשרות כי הוא פיברק את כל האירוע על מנת לפגוע בבנו העורר 1, היא נושא אשר במובהק יש לבחון בתיק העיקרי, ולא במסגרת הדיון בראיות לכאורה. כך, בהעדר ראיות ברורות לכך שמדובר בבדיה, ובהעדר סתירות גלויות בחומרי החקירה שביכולתן להציג את גרסתה של המדינה כמשוללת יסוד." הדברים נכונים גם בענייננו.

לסיכום נקודה זו: אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה בעוצמה תקינה להוכחת כל המיוחס למשיב בכתב האישום. 10. באשר לעילת המעצר טען הסניגור כי זו לא מתקיימת, אך לא הרחיב בנדון. לאחר שעיינתי בתיק החקירה, סבורני כי קיימת עילת מעצר המלמדת על מסוכנות המשיב לשלום וביטחון המתלוננת ובני משפחתה, ועוצמת המסוכנות בלתי מבוטלת. בנוסף, קיימת עילת מעצר נוספת, נפרדת ועוצמתית, שעניינה חשש להפרת תנאי שחרור. למשיב לא מיוחסת אלימות פיזית כלפי המתלוננת. עם זאת, "בעבירות של אלימות במשפחה, ובמיוחד בעבירות של בן זוג כלפי בת זוג, עוצמת האלימות הפיזית אינה הממד הבלעדי, אף לא הממד העיקרי, לבחינת מסוכנותו של הנאשם. על בית המשפט לבחון את "הצבע והגוון" של המסוכנות על רקע מכלול התנהגותו של הנאשם כלפי בת הזוג" (בש"פ 655/10 חן דוידוב נ' מדינת ישראל, החלטה מיום 31/1/10).

מעיון בחומר הראיות עולה כי לאירועים קדמה תלונת המתלוננת בגין אירוע אלימות ואיומים מצד המשיב (חומר חקירה בקשר לאירוע זה צורף לתיק החקירה) בעקבותיו המתלוננת עברה להתגורר בבית אמה, הוגשה תלונה למשטרה, המשיב נעצר ובהמשך שוחרר, והמתלוננת הוציאה את צו ההגנה. המתלוננת מתארת פחד רב מפני המשיב. על אוטנטיות דבריה בעניין זה ניתן ללמוד בין היתר מעדות אמה וממכתב ממינהל הרווחה בעיריית חיפה (מסמך כג) ממנו עולה כי המתלוננת פנתה למינהל עוד לפני האירוע נשוא האישום ותיארה חשש מפני המשיב ובפרט חשש כי המשיב ובני משפחתו יחטפו את הבת.

סבורני, כי מהתנהגות המשיב עולה יחס אובססיבי ושתלטני כלפי המתלוננת והבת. ניתן להתרשם מהודעותיו, כי המשיב מחזיק בעמדות פטריארכליות ושולל את זכותה של המתלוננת לבחירה חופשית. הוא אף שולל את סמכותה של המדינה - משטרה ובתי משפט - להתערב במערכת היחסים בינו לבין המתלוננת. התנהגות המשיב, הן במהלך האירוע והן בהמשך, מצביעה על אימפולסיביות רבה. על כך ניתן ללמוד, בין היתר, מהתנהגותו במהלך מעצרו (למשל, אומר לשוטרים שצו ההרחקה לא מעניין אותו, שיעשה פה אסון, צועק, בוכה ועוד - ראה מסמך יא); מאמירות חוזרות ונשנות בחקירותיו (כגון: "אף שופט לא יפריד ביני לבין המשפחה שלי", זה חלק ממני אשתי והילדה - אסינת", עמ' 6 ש' 38 להודעה מיום 26/11/24, וראה אימרות דומות נוספות בהודעותיו); ואפילו מהתנהגותו במהלך הארכת מעצרו בבית המשפט ביום 26/11/24 (ראה פרוטוקול דיון המסומן מא).

אין בעובדה שלפני הגעתו לחיפה המשיב התקשר לתחנת משטרת כפר קאסם ובהמשך לתחנת חיפה ולמוקד 100 כדי להפחית מעוצמת עילת המעצר. נהפוך הוא, בשיחה עם תחנת כפר קאסם נאמר למשיב מפורשות כי אין לו אישור להגיע לחיפה לפגוש את בתו, והוא התבקש להגיע לתחנה ביום א' הקרוב (מסמך כו), אך הדבר לא מנע מהמשיב להגיע לחיפה, לפתח בית המתלוננת, תוך הפרת צו ההגנה, ואף לאיים עליה ועל בני משפחתה. בהקשר זה חשוב לציין שמהקלטה חלקית של התקשרות המשיב למתלוננת ביום האירוע עולה כי המתלוננת לא סירבה לכך שהמשיב יראה את הילדה, אלא אמרה לו ש"היום" הוא לא יוכל לבוא (מזכר לו). כאמור, במקום להתייבב לתחנת משטרה ביום א', כפי שהוצע לו, בחר המשיב להפר ברגל גסה את צו ההגנה.

אכן, זכותו של המשיב לראות את בתו, אך על מנת לממש זכות זו - עליה המתלוננת כלל לא חלקה - היה על המשיב לפעול בדרכים חוקיות בלבד. התקשרות לתחנת משטרה או למוקד 100 אינה מהווה תחליף לנקיטה בהליך חוקי או הכשר לביצוע עבירות פליליות אגב התעלמות מצווים שיפוטניים ברורים.

על האמור יש להוסיף כי לחובת המשיב עבר פלילי רלבנטי. בשנת 2018 הוא הורשע בעבירות דומות (אלימות כלפי בת זוג קודמת ואיומים) ונדון למאסר בפועל. בנוסף, בשנת 2013 הוא הורשע, בין היתר, בהפרת הוראה חוקית. נתונים אלה מעצימים את מסוכנותו של המשיב ומקשים על מתן אמון בו.

11. מהאמור לעיל ברור כי לא ניתן להורות על שחרור המשיב בתנאים של צו ההרחקה בלבד, כפי שהציע הסניגור. עם זאת, למרות חומרת המעשים המיוחסים למשיב ועוצמת הסיכון הנשקף ממנו, הייתי מוכן לשקול הפניית המשיב לקבלת תסקיר שירות המבחן שיבחן אפשרות להסתפק בחלופה מרוחקת והדוקה, אלא ששום חלופה לא הוצעה. במצב דברים זה לא מצאתי להורות על הגשת תסקיר שירות המבחן, אך אני מבהיר כי המשיב יהיה רשאי להציע חלופה הולמת למעצר בכל עת, מבלי להצביע על שינוי נסיבות או על חלוף זמן ניכר.

לאור כל האמור אין מנוס מלהורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים, וכך אני מורה. ניתנה היום, ז' כסלו תשפ"ה, 08 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.